

Združeni zadevi C-11/06 in C-12/06

Rhiannon Morgan
proti
Bezirksregierung Köln
in
Iris Bucher
proti
Landrat des Kreises Düren

(Predloga za sprejetje predhodne odločbe,
ki ju je vložilo Verwaltungsgericht Aachen)

„Državljanstvo Unije – Člena 17 ES in 18 ES – Zavrnitev pomoči pri usposabljanju za državljane države članice, ki študirajo v drugi državi članici – Zahteva, da je študij v drugi državi članici nadaljevanje vsaj enoletnega študija, predhodno opravljenega na ustanovi v državi članici izvora“

Sklepni predlogi generalnega pravobranilca D. Ruiz-Jaraboja Colomerja,
predstavljeni 20. marca 2007 I - 9164
Sodba Sodišča (veliki senat) z dne 23. oktobra 2007 I - 9195

Povzetek sodbe

- 1. Državljanstvo Evropske unije – Določbe Pogodbe – Področje osebne uporabe (člena 17 ES in 18 ES)*

2. *Državljanstvo Evropske unije – Pravica do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic*
(člena 17 ES in 18 ES)

1. Državljanji države članice, ki študirajo v drugi državi članici, imajo v skladu s členom 17(1) ES status državljanov Unije in torej lahko uveljavljajo pravice, ki se nanašajo na tak status, in to tudi proti državi članici izvora. Med položaji, ki spadajo na področje uporabe prava Skupnosti, so tisti v zvezi z izvajanjem temeljnih svobod, ki so zagotovljene s Pogodbo ES, zlasti svobod v zvezi s prostim gibanjem in prebivanjem na ozemlju držav članic, kot ju podeljuje člen 18 ES.

(Glej točki 22 in 23.)

enoletnega usposabljanja, ki so ga na ozemlju države članice izvora opravili ti študenti.

Dvojna obveznost, da so se vsaj eno leto usposabljali v tej državi članici prebivališča in da nadaljujejo isto usposabljanje v drugi državi članici, zaradi osebnih neugodnosti, dodatnih stroškov in morebitnih zamud, ki jih povzroča, odvrča državljane Unije, da zapustijo zadevno državo članico zaradi študija v drugi državi članici in tako izvršujejo svobodo gibanja in prebivanja v njej, kot jo podeljuje člen 18(1) ES.

2. Člena 17 ES in 18 ES nasprotujeta pogoju, da mora biti za pridobitev pomoči pri usposabljanju zaradi študija v državi članici, ki ni tista, katere državljani so študenti, ki za te pomoči zaprosijo, ta študij nadaljevanje vsaj

Takega pogoja torej ne bi bilo mogoče šteti za sorazmernega glede na cilj, da naj zadevni študentje čim hitreje zaključijo stopnjo študija ali da se olajša razumna izbira usposabljanja, ki jim je na voljo. Skrb, da se zagotovi podelitev pomoči pri usposabljanju le študentom,

ki so lahko pri svojem študiju uspešni in pokažejo voljo za uspešno in hitro študiranje ter dokončanje študija, bi lahko bila zakonit cilj v okviru organizacije takega sistema. Vendar se zdi obstoj zadevnega pogoja, če ima v praksi lahko za posledico podaljšanje skupnega trajanja študija, neskladen z navedenim ciljem in zato neprimeren za njegovo izpolnitev.

Poleg tega je za državo članico načeloma lahko legitimno, da pomoči pri usposabljanju dodeli le tistim študentom, ki so izkazali določeno stopnjo vključitve v družbo te države, zato da dodelitev pomoči študentom, ki želijo študirati v drugih državah članicah, ne postane pretirana obremenitev, ki bi lahko vplivala na celotno raven pomoči, ki jih ta država članica lahko dodeli. Pogoj prve

stopnje študija v tej državi članici pa nepravilno daje prednost elementu, ki ne pomeni nujno reprezentativne stopnje vključitve v družbo navedene države v trenutku vložitve prošnje za pomoč. Tak pogoj prekoračuje okvire, ki so potrebni za doseganje zasledovanega cilja in torej ne more veljati za sorazmernega.

Zadevne omejitve torej ni mogoče razumeti kot same po sebi primerne ali nujne za zagotovitev neobstoja kopičenja istovrstnih pomoči, prejetih v drugi državi članici.

(Glej točke 18, 30, 35, 36, 39, 43, 44, 46, 50, 51 in izrek.)